

НИКОДИН ЧЕРНОДРИМСКИ

ПАГАНСКИ СТИХОВИ

Содржина

- 1.Црна Спила
- 2.Црнила
- 3.Црнорисци
- 4.Еретик
- 5.Лажен Сјај
- 6.Многувековен Лет
- 7.Пагански Храм
- 8.Прошка од Темнината
- 9.Скитник во Вечноста
- 10.Таен Дневник
- 11.Вечерен Одроз
- 12.Во Долината на Мракот
- 13.Временски Судија
- 14.Амајлија
- 15.Благослов
- 16.Звездени Ветрови
- 17.Воини на Светлината
- 18.Додоле
- 19.Духови Стари
- 20.Животна Пирамида
- 21.Запишувач
- 22.Камен на Вечноста
- 23.Камен на Светлината
- 24.Коњаник
- 25.Кочи и Небесни
- 26.Круг Светлосен
- 27.Литанија на Мртвите
- 28.Магична Формула
- 29.Миг Очи Отворени
- 30.Мраморна Хартија
- 31.Олтарот на Илузијата
- 32.Оро Самовилско
- 33.Песна од Заборавот
- 34.Светлина Сеприсутна

- 35.Љубовен Пазар
- 36.Капија на Времето
- 37.Оро на Љубовта
- 38.Последен од Последните
- 39.Стара Легенда
- 40.Собир Гавранов

Црна Спила

Заедно плачевме Јас и Ангелот
На црната спила
Одесно од нас понорот не канеше со глас лажлив
Душите проколнати со врисок не тешеа
Само ветерот ладен суров беше
Рече со глас громогласен
Порака ви носам
Од Бога да знаете
Прошка ќе ви даде
Гордоста ваша згазетеја
Одвреме навреме
Ангелот со криљата ќе ме прегрнеше
Закрила ми даваше
Од ветерот ме штитеше
Заедно плачевме Јас и Ангелот
На црната спила
Силзите ги немаше никаде
Само тивките липања на душата ехо правеа
И така просторот го исполнуваа.

Црнила

Ги слушав Гавраните како гракаат тивко
 Тое беше нивниот разговор
 За смрта зборуваа во тој час
 Ја видеде како доаѓа
 Со лисјата гледам се покриваат
 Црнилото свое го затскриваат
 Најцрниот најголема беседа кажуваше
 На сите им викаше тивко тивко
 Голубите бели без трошки останаа
 Тажни ебеги таму
 Не остана ни една трошка денес
 Смртникот не можеше на прозор да остави
 Смрта го закова на постела мека
 Тажни се тажни многу многу
 И ние не ја сакаме смрта
 Но сите мислат дека црнилот наше навестува
 Не, не не сакаат на ни еден прозор да застанеме
 Не, не не сакаат под ни една стреа да се здомиме
 Скитници проколнати сме
 Тивко тивко евеја со студенилото свое лази
 Тивко тивко и ние сме смртни птици
 Не се плаши смрта од црнилото наше
 Тивко тивко.

Црнорисци

Денес студенилото премногу ми се нафатило на душата
 Луѓето срнорисци срцето ми го откорнаа
 Дупка длабока направија смрад одваратен таму ставија
 Избегаа од смрамот тие проклетници
 О клет да биде часот кога им поверував
 Крстот на гради го носеа, во Бога се колнеа
 Од бузите мрсни од гревови не го вадеа
 Зборуваа гласно викот беше тоа грешници покајание побарајте
 Гревовите ќе ви ги простиме
 О клет и проклет да биде часот кога им поверував
 За чувари на верата се прогласија
 Љубовта кон Бога дебело ја наплаќаа
 Азна невидени собраа по килери ги чуваа
 За испосници себеси сакаа да ги гледаме и страдалници големи
 О проклет да биде часот кога навистина им поверував
 Не, не црнорисци од вас прошката не ја барам
 Не, не црнорисци од вас милоста не ја барам
 Грешник сум од раѓање
 Само смрта ќе ми прости за гревовите
 Само небото ќе ми пресуди за зборовите.

Еретик

Како небесен гласник се движам по небото
 Меѓу свездите и пепелта позади мене
 Полека со светлосни криља каде сеуште рани има
 Од минатите спомени
 Се извлеков небаре крадец на желби сум
 Не ја познавам повеќе милоста
 Надежда ја зеде некаде во некој дел од бескрајот ја фрли
 Заборавот го оставив на една спила осамена да гние
 Слободната воља тука ме води
 Од пространство до пространство каде само колоритноста се менува
 Не бев предодреден
 Небеше запишано на каменот
 Сите човечки патила да ги видам и понесам
 Запиша доволно мојата земна ракаљ
 Патила..црнила.....болки..страдања
 Запиша неправди и гнасни лаги кои ги кажуваа неразумните
 Ги жигоса среброљубците смртни непријатели ми станаа
 И во сништата сакаа да ме гонат не можеа кутрите
 Но причина на клада да го стават најдоа
 Рекоа богохулник е овој
 Еретик досега невиден
 Хули се везден на Бога и хушка на сите страни
 Како небесен гласник се движам по небото
 Меѓу свезди и пепелта позади мене
 Полека со светлосните криља каде сеуште рани има
 Од минатите спомени

Лажен Сјај

Лажниот сјај дверите на минатото ги отвори
 Дверите широки капија на времето беше тоа
 Лажниот сјај во кој верував неверник ме стори
 Отпадник ме направи да скитам по грамади
 На планината стара се најдов
 Светилиште старо тоа беше на дедо прадедо чинам
 Каменјата разурнати внимателно со прстите ги допирав
 Моќта стара ја почувствував
 Ни мофта нјебеше моќна споменот да го прекрие
 Некој глас старечкиод секаде доаѓаше
 Дојде од прашината со земјата исто да бидеш
 Дојде од облаците со небото да се споиш
 Со огинот сега ќе те благословампламен збор да станеш
 Со водава света што од кладец чист блика ќе те попрскам
 Роса утринска прекривка да ти биди чистота насебе да носиш
 Ете таму под тој камен белутрак жежол твој светол те чека
 Многу столетија изминаа го остави во бег
 Го завитка во кожа јагнешка внимателно чувствително
 Три слоја лој на него стави и под белутрак го остави
 Оди земиго и моќта разбудија
 Будно денот твој дочекајго и кон сонцето повторно тргни
 Оставиги и не вртисе на слепците кои во денот одат
 Светлоста не ја гледаат слепи на очи се тие од раѓање
 Тоа е судбината нивна и ти тука неможеш ништо
 Оставики глуувите во буката преголема нека одат
 Глуви се тие од раѓање,ги слушаат само зборовите туѓи
 Не гледаат како им грее срцето
 Не слушаат како им зборува срцето
 Тоа е судбината нивна ти тука неможеш ништо тука
 Оди оди по патот твој кој светлината ти го покажа.

Многувековен Лет

Сонив сон чудесен и мистичен
 Паганска Божица со круна од цветови на глава видов
 Бел лелен фустан снага и покриваше
 Дојде,не,не ,ветерот ја донесе
 Од прозорот незатворен во таа Јулска ноќ чинам беше
 Со гласот тивок на перница запеа
 Сон,сон чудесен и мистичен сега знам е
 Рече низ песната таа
 Син мој си кој пролета те роди
 Со свети води од три реки земав
 Така тело ти измив
 Со три цвета од три ливади те заштитив
 Со три појаси околу те опашав
 Така силен те сторив
 Клета да биде мојата сопсеничка
 Зла по душа беше
 Зла насекаде збираше
 Зла насекаде сееше
 Зло и мене ми донесе
 Тебе ми те зеде во векови некаде напред те фрли
 Богот мој татко го молев да те најди
 Рече неможе,и тој завет дал
 Барем еднаш да те видам.да знам каде си
 Тргнав да те барам многу души спасив тебе не те најдов
 За тебе слушнав од птиците во лет
 Зборуваа за тажното момче
 Кое со пролета заплакува
 До есента тагува
 Со луната како дете си игра
 Со сонцето другари биле не го плашела жестината негова
 Знаев дека си ти
 Гледам изморен си сине мој
 Гледам папсан си од умора сине мој
 Проклетија од векови додека си минел си збрал
 Проклетија која душа како ала ти кинат
 Проклетија која на душа ти тежат
 Дојдов,црнилата од проклетијата ги видов
 Дојдов,црнилата од проклетијата да ти ги измијам

Душа да ти олеснам
Така сакам повторно да се родиш
Сега од девет реки вода носам
Не се плаши кога на тебе вода ќе истурам
Цветови китки миризливи еве околу тебе ставам
Арома душа нека ти смири
Грутка земја понесов од дедопрадедо твој
Ќе ја оставам амајлија да ти биди
На коренот да те потсетува
Сон,сон чинам беше
Но раното утро петли пропееа
Земјата ја видов
Цветовите со арома ме намамија
Спокој цуден нудеа и правеа
Перницата на места водена беше
Сон,сон мислам беше
Сон кој сега гледам стварност бил.

Пагански храм

Старите души
 Од бунарот на заборавот проговорија
 Ехо беше тоа
 Рекоа со гласот на ветерот
 Роден си одамна јас не се сеќавам
 Умре за да се родиш повторно во оганот
 Јас повторно не се сеќавам
 Рекоа повторно со гласот на ветерот
 Телата се раѓаат за да умрат
 Сетисе сега ти
 Свеста твоја коренот го знае

Ехото повторно проговори
 Од просторот каде времето царуваше
 Во темнината настаните ги гледав
 Светлоста јака која затрепери ми ги покажа
 Рече повторно
 Ова е твојата свест
 Сега биди спремен коренот твој да го видиш
 Прататковината повторно да ја доприш
 Зборовите што ги слушнав
 Песна беше тоа со зборови разбирливи
 Песна беше тоа паганска
 -низ шумите високи,кај реките бистри
 -на светите места во тајните храмови
 -ние децата Пагански Боговите ги повикуваме
 -ние децата Пагански денес за нив песна пееме

Со мислата патуваме,низ степите ширни
 На црниот коњ што Триглав ни го подари
 Се научивме така заедно на смрта во очи да и гледаме
 Перун наш со грмотевицата не штити
 Кога треба на непријателот ја врти

Велес голем и благороден со мудрост не обдари
 Ни ја даде за навек да ја имаме
 Весна со убавината своја и љубовта безгранична не прегнува
 Така и сништата наши ги штити
 О Богови кој во вечноста сте
 Така и вечни сте
 Така и ние вечни ќе бидеме
 Така и денес кога во храмов свет сме се збрале
 Од три реки вода донесовме
 Прагот светол го замивме така чист да биде
 Од три гори дрва собравме
 Оган да запалиме така патот да ви го осветлиме
 Од три ливади цвеќина собравме
 Цветни ореоли сплетовме на глави ги носиме
 Дајтенија повторно вашата мудрост
 Мудри да бидеме за мајката земја.

Повторно пред вечноста се поклонуваме
 И молитвата на Боговите ја кажуваме
 Перун на помош го викаме душите светли да ги заштити
 Велес со мудрост вечна да ги награди
 Весна со љубов вечна да ги опсипа
 Богови Вечни светли и трисветли
 Сонцето прастаро повторно земјата ја прегрна
 Одиме повторно по патеката на правдата
 Знаеме тоа во вечноста не води

Рацете наши на четири страни ги подаваме
 На копно и на вода
 Под земја и на небото ширно
 Насаеде нека допирот стигне
 Со името вечно Паганските Богови од тука ги повикуваме
 Не се плашиме веќе од племињата на волците
 Не бегаме веќе од племињата на дивите кучиња
 Оганот на змејот го имаме

Овде денес под ова сонце
Овде денес под овие ѕвезди

Овде на ова старо свето место
Овде ние децата Пагански храмот го дигаме
Сјајот од месечината го земаме
Со сјај да го обложиме така блескав да биде
Перуне Богу тебе повторно ќе ти го поклониме
Неговите дворови со светлоста нека бидат осветлени
Неговите краеве со темнината нека бидат заградени
Тука во центарот на храмот
Ѕвездата водилка ја палиме
Да свети и блеска исто како порано
Со светлоста очите непријателски да ги заслепи
Со светлоста силата непријателска да ја уништи
Прангите на заборавот сега пукаат
И на Југ и Запад
И Исток и на Север
Срцата сега слободно пеат
Славата ваша ја воздигнуваат
Вечни сте
Во вечноста сте
Така и ние вечни ќе бидеме
Мислите како стрели насекаде ги пуштаме
Со води волшебни од вилите ги замивме
Така силни ќе бидат знаеме
Така заштитени ќе бидат знаеме
Се колнеме ние денес тука
Во храмот на крајот на времето
Каде секавањата сега будни чувари се

Со моќта на сонцето
Ние денес децата Пагански славиме
Бракот помеѓу оганот и водата
Небото и морето сега молчат
Реките и шумите сепобедоносно во светлоста се капат

Се капиме во моќта на сеќавањата
 Така силни сега сме
 Така мудри сега сме
 Така вечноста ја приграбуваме
 Така вечни стануваме

Даровите земни што земјата ни ги даде
 Ги принесуваме ги оставаме
 На олтаров од камен направен
 Нека вилите ви ги донесат
 Нека милоста ваша нам ни ја вратат

Скиптаров од дрво вечно исклесан
 Кон небото го креваме
 И со него силата вечна ја бараме
 Огнени крила нека не носат
 Огнениот змеј нека не штити
 Бесмртното знаење да го понесеме
 Така бесмртни ќе станеме.

Ние сме сега јунаците од светлоста
 Ние сме тие кои заборавот го изгореа
 Ние сме ти кои заборавот го отфрила
 Видовме што било и што ќе биде
 Знаеме и ќе знаеме мудроста тоа ни го кажа
 Знаеме и ќе знаеме зошто светлоста тоа ни го покажа

Прошка од темнината

Не ми судете сега вие чувари на верата
Што срцето само на ноќта и го отварам
Денот беше така суров
Со крв го попрска
Со гнасни лаги го извалка
Ја гледам темнинава како се слади
Сласт е тоа невидена
Крик радост молк сласт
Тоа е сега мигот овој
Не ми судете сега вие чувари на моралот
Не ми судете зошто не сте судии
И вие сте смртници
Смртници кои се плашат од мракот
Не ми судете сега вие чувари на верата
Зошто знам дека и вам мракот ќе ви пресуди
Очите со мрак ќе ви ги прекрие
Не ми судете сега зошто во мраков седам
Та нели вие ми го дадовте
И еретик ме нарековте
Еве не ве гледам во темнинава
Но мисла со светлост ви пкаќам
Со неа прошката ја пуштам
Во простувам за безумноста

Скитник во вечноста

Непостои начин да се заборават годините
Во тој свет втиснат длабоко во каменот
Незапирливо И денес коњаникот со мечот пишува
Со крв е натопен со смеа е придружен
На мазмузите нечиј крик му се залепил
На седлото нечиј прамен останал
Со тупотот изморен небото го бара
Мирот му избега пред столетија три
Крстот во рака го држеше меч тоа беше оштар
Во името на Бога глави симна, гради прободи
Крвје реки пушти протекоа потоци
Одвреме навреме блада молитви
Пред мрамор бел ненаписан клечи
Името негово тука го нема
Нема кој да го запише, нема кој да го исклеса
Каменорезечот одамна прав се сторил
Прав го сторил
Непостои начин да се заборават годините
Во тој свет втиснат длабоко во каменот
Незапирливи И денес коњаникот со мечот пишува
Правливи траги по патиста остава
Скитник е тој проколнат во вечноста.

Собир Гавранов

Ги слушав гавраните како гракаат тивко
Тоа беше нивниот разговор
За смрта зборуваа во тој час
Ја видеа како доајга
Со лисјата гледам се покриваат
Црнилото свое го затскриваат
Незнам сега дали И тие се плашат од смрта
Најстариот рече толку гласно
Гласник беше тој познаник нејзин
Го видов името што сега го бришат од хартија
На камен го клесаат
За вечно да трае така да знаете
Со големи букви го пишуваат
Мора да е некој многу голем И важен смртник
Дочек чудесен му спремаат
Фанфари И труби ке свират
На кочија златна ке го понесат
Дванаесет коњи ја влечат
О така нестварно ке биде
Бидете спремни тука е во близина
Кога ке помине смрта
Вие понизно да се поклоните
Така милозлива И денес ке биде кон вас
Кога ке помине смрта
Вие во часот занемете
Така ке И кажете дека И ние сме смртни
А сега одете на сите страни
И веста раширетеја.

Таен дневник

Понекогаш ја посакувам месечината зовриена
Исто како зверот што ја посакува на полноќ
Кога посакувам благословот човечки го отфрлам
Само кожата на мене ја оставам
Самотијата ја заборавам И не ползам како верник
Само нокта црна ја гледа голотијата моја
Дете мое вели со темнината густа исправисе повторно
Празнината твоја не плашисе ке ја потполнам
Силата ке ти ја вратам ја заборава кај мене кога жрец беше
Развлечија насмевката знам како се смеес
Слушниги гласовиве И од луната врело три грста земи
Со мигот нечиј ти спој направи И сон створи
Зборот ставиго во редот твој недопишан
Така страница предвековна ке напишеш
Така таен дневник ке завршиш.

Вчерашен одраз

Го собирам скршеното огледало
Каде одразот од вчера остана заробен
Сега гледам не е истиот
Некоја болка има во него
Ја понел од тунелот на празнотијата
Таму знам има маски во долапите
Таму знам за секоја маска лага има
Чувствата лажни од водопад им паѓаат
Околу очите им се собираат
Така порој од солзи им прават
Се залепиле сништата со црнила исполнети
На капаците тежина носат
Буката од празниот чекор тука е преголема
Го собирам скршеното огледало
Го собирам И неверувам сега во него
Душата во окови ќе ми ја стави
На дождот ќе му ја даде
Да ја избрази со капките свои

Во долината на мракот

Во долината на мракот
 Каде саде пискотници насекаде се слушаа
 Каде саде молитви на колена се кажуваа
 Во долината на мракот
 Каде колебливците И плашивците самите ја нарекоа
 Долина на стравот
 Деновите свои така празни ги врвеа
 Во долината на мракот
 Одвреме навреме коњаници со галоп ќе поминеа
 Со мечовите свои данокот ќе го наплатеа
 И галоп повторно ќе направеа
 Кон сонцето итаа тие
 Знаеа И умееа
 Светлоста да ја најдат
 Не се плашеа И стравот не го носеа
 Со судбината своја се помирија
 И така коњаници станаа
 Во долината на мракот еве пак
 Некој лелек одекна
 Еве пак некој плач страотен рикна
 Чинис небото ќе затрепери
 Чинис небото ќе се сожали
 Во долината на мракот секој миг е ист
 Празен И страотен
 Во долината на мракот
 Само колебливците И страшливците остануваа
 На колена И понатаму клечеа
 И и молитви кажуваа.

Временски судија

Домот мој го претворив во една голема песна
Судбината во една голема насмевка
Телото го оставив да биде стражар на животот
Тргнав до местото што се вика Љубов
Знаев дека таму е слободата
Пространство беше големо
Големо колку што може мислата да замисли
Не ми верувате скептици сте не мора да ми верувате
Останете скептици заробеници на правилата
Повторно неверувате но емоциите ветерот ми ги носеше
До коренот на Љубовта ме однесе
Светлоста со зраци ме милуваше
Рече пространството затрепери тогаш
Душата ти е ранета остани тука нека се излечи
Времето е судија строг И праведен ќе каже до кога

Амајлија

Љубовта моја на олтарот ја оставам
со света вода ќе ја попрскам
и амајлија моќна за тебе ќе направам
во сонот што сал мир ти носи ќе ти ја подарам
не плашисе и не грижисе ти само земија
во твоето срце грижливо чуваја

облаците темни знам бури ќе ти донесат
луѓето зли зборови лоши за мене ќе ти кажат
дилемата проклета тогаш ќе те обземе
ноќта немир ќе ти донесе да не знаеш во што да веруваш
прашаја самотијата таа ќе ти одговори

кога тагата тепихот од солзи ќе го постели
чемерот патеките со грижи ќе ги нареди
очајот мрежа пајакова околу тебе ќе сплети
ти само тивко прашајго твоето срце
еден факел со надежи многу ќе ти даде

наутро насмевката на усните ќе ти ја стави
напладне песната како река ќе течи
навечер повторно со сонот ќе пловиш
носија амајлијата која од вечноста ја зеде
недаваја на очи урокливо да ја видат

Благослов

во ракава стравот твој го чувам
со прашина свездена те посипувам
ноќна наметка да ти биди
со светлост месечева те прекривам
како штит да ти биди
тргни по патека твоја запишана
каде што орелот седало има
каде што снегој вечни спијат

кога по земја црна газиш
слушај како предводникот волчји
крвта волчја зоврива
и трпеза обилна со крвој невини гледа

оди
оди и стапалка твои тука остави
сега знај само печат во калта се
мислиш привремени се
не утре калта ќе се стврди
задутре сонце ќе ја испече
така тие вечни ќе останат

Воини на светлината

воините на светлината
клучот на вистината ни го дадоа
нам
кој времето
бесцелно не го трошевме
и просторот
бесцелно не го зафаќафме
ни кажаа
незнам дали во сонот беше
но глас како ехо дојде
и рече разбирливо
пишувајте неуморно
вие поданици на вистината
ако мастило снемате
реките бујни ќе ги претвориме
во темно и црно мастило
ако хартија снемате
облаците бели листови ќе ви бидат
пишувајте и ден и ноќ
стравот што ќе ви се доближи
со мојњи ќе го растераме
темнината со оган ќе ја распрскаме
и повторно
простор светол ќе ви дадеме
пишувајте
зошто ние воините на светлината гледаме
дека ве има многумина
не сте осамени
но некои се исплашија
од силата на зборот
и го оставија перото прав да го прекрие

Додоле

Ој додоле додоле
Што си така ранило
Ситна роса понело
Трендафил алов оросило
Момински раце наводенило

Ој додоле додоле
Што си така пладне фатило
Ситен порој донело
Поток бистар заматило
И камен тежок донело

Ој додоле додоле
Што си полноќ фатило
Нежен сон однело
Немир чуден на мома донело.

Духови стари

не мислев
 со зборовите што ги читате
 духовите стари да ги разбудам
 спомените болни да ги вратам
 ти ме разбудија
 со тресок страотен
 прекор ми упатија
 станувај
 станувај ти мрзлив сонувачу
 што во вистината се колнеше
 што вистината ја бараше
 станувај и време не губи
 часот се наближува
 часот што така долго го бараше
 земиго перото в рака
 и напишија вистината
 не грижисе
 некои
 болка длабока ќе почувствуваат
 зошто деноноќно од неа се кријат
 некои
 олеснување ќе добијат
 евеги околу мене
 воините на светлината
 мечови во небесен оган калени
 знај носат
 и секоја лага се моќни да ја пресечат
 но и дар чуден ви носат
 тебе
 и како тебе сличните
 приметего сега
 и на другите покажетеим го
 нека дарот амајлија ви биди
 во дните идни

Животна пирамида

Возобновените чувства

Како да ја оживеаа

Тајната запишана на пергаментот

Која долго беше покриена со прав

Стоеќи на полиците од разурната

Животна пирамида

Градена многу одмна со космичка прецизност

И сега

Гледаќиго жрецот

Кој со посебен ритуал ја кажува големата тајна

На мистичната арка

Пуштаќија во морето од тајни

Ги кажувао така со занес зборовите

Пловидбата да биде заштитена

Од сите ненајдени бури и зли очи.

Запишувач

Додека мојата душа
Не биде како камен
Мојата маска не биде
Исчистена од прашина
Најголемата самотија
Која ја опкружува земјата
Станува поубава
Со вашата осуда
Мртвите го даваат животот
На вашето дело
Кажими кој си
Ќе знаеш кој бев
Еве повторно до тебе
Самотнику ноќен
Еве повторно затропавме
На твојата врата
Ум без граници
Мисла нова ти носиме
Безграничноста за миг ја заробивме
Пространство непрегледно
Твое е сега царство
Избери земи не посакувај
Сите се твои
Ти ги повика со срцето
Река непресушена
Ене таму
Неуморен седи раскажувач
Време го викаат
Многупати досега го знаеш нели
Другарувал со тебе
Седни мисла твоја оставиму
Многу ќе се изројат
Како дрво стогодишно ќе станат
Даб вековен е тоа
Од рака што ти расте
Прегратка сторете
Не силна молњи нека не маваат

Нежна нежна
 Не кршлива како солза моминска
 Прегратка како пријатели стари
 Знаете умеете
 Утрови облаците ќе напишат
 Колку силна била
 Поитај по време то те вика
 Во гора стара и бујна те носи
 На полјана со цветови многу оди
 Поитај небрзај пред него
 Самовили веќе раце подаваат
 И свирачот го чекаат
 Времето ќе каже
 Кое ветре вечерва да свира
 Кое вечерва нова сторија да каже
 Поитај не во трчаница
 Самовилата кобничка дошла
 Сестрите и се лути многу многу
 Што таа само збор ќе зема
 Игра нема да даде
 Седнала глава навалила
 И само еве чека
 Слушач внимателен бара
 Запишувач стрплив чека.

Не песна ќе ти пеам
 За три јунаци три ангели
 Три души невини
 Ти човеку што си единствен
 Кој со самовила седи и утре жив ќе биди
 Туку јунаштво нивно ќе опеам
 Сестриве знам лути се игра сакаат
 А којзнае можеби зората со игра ќе ја чекаат
 Ајде не денгуби
 Отвориго твојот ум
 Мислите наредиги како што знаеш ти
 Евеја првата
 За ангелот со окото плаво сега ти кажувам
 И прамен еден немирен на косата имаше
 Што катадневно ветрето му го мрсеше

Со раката го смируваше
Кога мајка со рака ќе го допреше
Чинеше врелото земјино го зема
Толку од радост гореше
Кога со песна милна во сон го водеше
Триста авети околу бркаше
И триста благослови истураше
Денови никогаш не ги броеше
Денови беа избројани
Кога парче од срце откинаа
Рајските двери од крикот се затресоа
Ангелот вторник со насмевка
Знам и во сонот ја носеше
Мајка саде си ја гушкаше
Татко си го почитуваше
И желба една имаше
Кога голем ќе биди
Тронот семеен да го има
Домаќин да биди
Небило речено татко не го знаеше тоа
И кога кошула крвава виде
Крик старотен одекна
Крик болен се распосла
Третиот ангел што сал милост дареше
Што за омраза не знаеше
Што и сонот за другар го бркаше
Што времето непријател му беше
Иташе од место до место
Добрина секаде оставаше
Кога вест кобна на врата тропна
Сестра од болка се сви
Три дена и три ноќи глас ни збор не пушти
Ете тоа е пена наречиго
Како приказна запишиго
Ти како сакаш
Сега знаеш кој беа
Сега знааат кој си
А ви сестри самовили
Уште три лактови до зора има
Време дикат е тоа

За ваши шерс ора
Играјте
Време развеселете
Да кога повторно ќе дојдам
И јас со вас да играм
Време врви
Пишувач пишува
Самовили оро заиграле
И весели биле

Каменот на Вечноста

Ти
Кој се роди за да бидеш
Несекаде
Но сега доагаш
Одникаде
И сакаш од мене
Да ти ја подарам мудроста
Да ти ја запишам со зборови
Но
Јас можам само да ти ја прераскажам
Зошто
Зборовите
Веќе се напишани на каменот
Покрај твоето име
Секој збор што го изговори
Секој збор што го изговараш
Секој збор што ќе го изговориш
Е веќе запишан
Не ме разбираш
Зошто не ме слушаш
И ги бараш моите зборови
И ја бараш мојата мудрост

Каменот на Светлината

Застани на каменот сега
Што евего земјата ти го створи
Со рацете круг еден твој направи
Така заштитен си
Кон бескрајот со поздрав поитај
И зракот негов доприго
Телото тогај со светлина ти исчистиго
Нека проникне до секоја твоја клетка
Таму семе нека остави

Со светлината темнината изгонија
Во неповрат пратија
Во понор сурнија
Во бездна фрлија
Запалија темнината изгорија
Пепел ситен сторија
Силата нејна тогај имаја
Исто како зора биди
Со цветови на глава оросен
Со капки по тело искапен

Полетај по долини
Прошетај по полиња
Биди слободен без предели
Биди слободен без светови
Кога сакаш ти повторно човек да бидеш
Само дланките склопиги
И кругот затвориго

Коњаник

Некој рече дека чул коњ како ржи
 во глумата доба
 од копитата на коњот искри летале
 од ноздрите оган излегувал
 од устата пења му се цедела
 страшен бил и за гледање
 коњаникот уште пострашен велат тие бил
 задишан од јавањето долго
 очите од ветерот што го шибал се рашириле
 устите испукале бразди му се сторице
 три месеци необричен та брада му се сторило
 на грбот кошулата му се залепила од пота
 незнаеш дали чизми има или калишта се тоа
 сигурно преку барите идел
 мечот поземја му се влечи
 не знаеја а многумина го виделе
 раскажуваат и легенди сега предат
 но кога во ноќта го слушнаја сите разбраја
 Треперете клетници вие
 треперете сега
 еведе дојдов
 знам каде е правдата
 знам зошто сте ја сокриле
 прво главите ќе ви отсекам
 и во дисагиве што празни ќе ви ги ставам
 треперете зошто милоста не ми е позната
 треперете
 зошто прошката не ми е позната
 не сум пратен да ви простам
 пратен сум да ве носам со мене.

Кочи и небесни

кочиите небесни се појавија
видов
громовникот ги тераше
со гласот што громогласен му беше
со лутина и гнев зборуваше
небото со секој збор го параше
земјата како дете трепереше
од тупотот на атовите бели
галоп галот страотен видов
глас слушнав
часот иде за покајување
часот иде за откривање
што тајни земја ги покрила
што етеги и оние кои неразбудени живеат
и бесцелно времето ги трошат
нека се плашат
тие што во гревот се кријат
и во својата бедотија бегаат
нека се плашат
тие што тајните ги кријат
часот е тука
само миг останува
гласници во ликови човечки пуштив
што вистина ќе кажат
вистина ви вела
вие смртници грешници вечни
што бесот вечен го предизвикавте
што богови земни сакафте да бидете
плашетесе од сонот
зошто тој не е ваш
бегајте од светлината
зошто таму не постоите
ви остана
вашето непостоење

Круг Светлосен

Сонцето ме гледа повторно
Раѓа нов живот во мене

Месечината ме гали повторно
Раѓа нова надеж во мене

Зарем повторно сонувам
Не бескрајот се роди евего сега

Светлината тоа ми го кажува
Го допирам овој древен симбол на надешта

Круг е тоа чудесен
Со краци светлосни насекаде

Сонцето ме гледа повторно
Раѓа нов живот во мене

Месечината ме гали повторно
Раѓа нова надеж во мене

ЛИТАНИЈА НА МРТВИТЕ

-Тибетска Ритуална Молитва

Наслушнетого гласот на нашите души
 Вие
 Кои што без водич талките на границите
 На овој и оној свет
 Живите и мртвите
 Живеат во разделени светови
 Каде можат да се видат лицата на мртвите ?
 Каде можат да се слушнат нивните гласови ?

Наслушнетого гласот на нашите души
 Вие
 Кои талките без водач.
 Планините се креваат кон небото
 Но никаков глас не ја разбива тишината
 Од лесното ветре затреперуваат водите
 А цвеќето се уште е во цветање
 Птиците не летаат кон вас
 Како би можеле да ве видат ?
 Како да се почувствува вашето присуство ?

Наслушнетого гласот на нашите души
 Вие што талките
 Овој свет е свет на илузии
 Овој живот е само сон
 Се што е родено мора да умре
 Единствено
 Патот на Буда води кон вечен живот

Наслушнетого гласот на нашите души
 Сите вие моќни на овој свет
 Вие што сте владееле над планините
 И што сте им го наметнивале својот закон на реките
 Вашето владеење траеше само миг
 А страдањата од вашиот народ им немаше крај
 Река со крв тече по земјата
 А од воздишките на угнетените треперат лисјата на дрвјата.

Наслушнете гласот на нашите души
 Сите вие војни кои сте освојувале
 Ранувале и сееле смрт
 Каде се вашите војски
 Земјата јачи и троскот ги покрива бојните полиња

Наслушнетото гласот на нашите души
 Сите вие уметници и научници
 Кои својот живот сте го посветиле
 На сликањето и на уметноста на пишувањето
 Вашите очи залудно се заморувале
 Залудно се трошеле вашите пера
 Паднавте во заборав
 И вашите души мора да ја продолжат потрагата.

Наслушнетото гласот на нашите души
 Вие убави девици
 И вие жени од високиот род
 Чијашто младост е како свежо пролетно утро
 Прегратката на љубовникот
 Ја заменува болката на срцето
 Зимата ја заменува есента
 Дрвјата се сушат цвеќето венее
 Убавината наскоро станува костур

Наслушнетото гласот на нашите души
 Сите вие просјаци и крадци
 И вие што сте сториле злосторство над ближните
 И на кои сега им е одземен мирот
 Вашите души талкаат без помош од ниту еден пријател
 А во срцата ваши нема правда

Наслушнетото гласот на нашите души
 Вие блудници жени на ноќта
 Вие што се извалкани од гревот на мажите
 И што сега талкате во царството на сенките.

Магична формула

Доаѓам ,Тебе те Барам.....
Немој да молчиш,Јави се.....
Покажи се.....
Јас Барам,А ти најдиме мене.....
Немој да молчиш,Јави се,Покажи се.....
Ќе живееме заедно,Како браќа.....
Не влажна земја,Не ладна вода.....
Јас ќе те чувам....
Ни подземните води,ни морските суштества,
Не ти се радуваат на тебе....
Направиме среќен....
Јас тебе ќе ти се восхитувам....
Ќе ти се радувам.....
Немој да молчиш,Јави се, Покажи се...
Јас барам,а ти најдиме мене...

Миг очи отворени

О Богови во вселената
 Нескrotиви сили во природата
 Чујтего родот човечки
 Крик од душата своја пушта
 на понорот од пропаста своја стои
 коренот свој стар го заборавил
 сеќавањата избледнеле
 Незнае родот
 кога ветерот сладок вкус имал
 водата кристално чиста била
 волците лутале слободно
 Соколите се вивнувале во чистите планински висови
 Незнае родот
 кога предците негови со боговите живееле
 незнае родот
 кога земјата дишела со полни гради
 О БОгови во вселаната
 Нескrotиви сили во природата
 само миг дајте
 сила боженствена на родот што спие
 Очи да отворат
 Љубов чиста неизвалкана да понесат
 Зборот меѓу пријатели нека биде поцврст од камен
 Заклетвата меѓу две срца да биде вечна
 О БОгови во вселената
 Нескrotиви сили во природата
 Само миг дајте

Мраморна хартија

Седнал осаменик еден на мрамор бел
 Стар од памтивека со писмо старо напишан
 И за малкумина разбирлив
 Го гледа мраморот и секој знак негов го пишува
 На хартија своја го става
 Му кажа глас еден да дојде тука
 Писанието е претсказание за многу настани
 И тука е одговорот на дилеми многу
 И тука е одговорот на мистерии многу
 Секој знак му рече на север име нечио е
 Секој знак на исток е настан
 Секој знак на запад место некаде е
 Секој знак на југ претсказание е
 Прво ти на мраморот седни да те слушне како зборуваш
 Прашајго слободно не се плаши од студенилото негово
 Ќе ти одговори во сонот твој
 Прашајго и немај страв ти
 Многумина пред тебе седеле на овој мрамор
 Одговор секогаш добивале
 Затвори ги очите и само прашај слободно
 Со десната рака доприго
 Левата на гради ставија
 Не се плаши од тоа што ќе го видиш
 Осаменик сега сака да знае каде е крајот на крвниците тие
 Ја стави десната рака на мраморот бел
 Сега не беше ладен тој
 Сал топлина од него бликаше
 Левата рака на градите и очите ги затвори
 Стана прво мрак еден да по мог светлост се јави
 На крилјата од орелот седеше сега
 Го носеше во краишта за него чудни
 Преку планини што дотогаш не ги видел

И морето евего сега
 Го носи орелот и некоја насмевка чувствува
 Времето застана и никој тука не го мери
 До пустина сега стасаа
 Запре орелот ете тука
 На височинка го сотави и за миг го снема
 Само песок на сите страни осаменик гледа
 Ниту човек да види ниту птица да прелета
 Само жегга страшна и купишта песок
 Одеднадеш гласови слушна
 Не тоа беа врисоци страшни и крикови болни
 Виде многумина сега врзани
 Еден позади друг
 На рацете им ортоми од жица бодликава исплетени
 На нозете пранги влечат од крвјишта направени
 Камшици од сите страни ги шибаат
 И во трк ги тераат да одат
 Ветриштава што дувнале песокот го кренале
 Очите им ги полнат
 Грлото им го затињаат
 На нозете немаат обувки
 Да само испукани и крвјосани пети се гледаат
 Ги тера гревот нивни осаменику знај
 Беше еден глас одникаде
 Ги шиба и мира на едно место не им дава
 Кога треба одмор да имаат
 Кога треба сон да сонат
 Тогаш на песокот легнуваат со песок се покриваат
 Во песок спијат жежок и врел
 Етеа сега казната нивна дали беше доволно што виде
 Орелот се створи
 Во место од каде што ме зеде ме врати
 Ете тоа беше предсказание едно
 Што мраморот ми го кажа

Олатарот на илузијата

Го положив срцето на рвеникот
Подарок мој е тоа
На жрецот кој отспротива стоеше
Погледот му го пратив
И гралот со горчини го примив

Не го започнав танцот на милоста
Ако така мислевте
Вие музи на очајот
Кој само миговите тажни ги носите
Раскошно ги расфрлате

Скиптарот на лево го завртив
О жезолот така жешко на градите ме печеше
Празнината горе што лебдеше ја потполнив
Огнен круг околу се створи
Десно ветриштата беснееа луто

Само во длабочините мудроста мудро молчеше
Сила немав една да понесам
Како прометеј чекав
Лажната надеж да дојде
И повторно и повторно во градите да рија

Оро самовилско

Ветришта силни дувнале
 На стара планина на врвот нејзин
 Ете јунаци три таму седнале
 И ора самовилски сал гледаат
 Но бесот уште во нив врие
 Прва самовила
 Лична Ангелина
 Оро води песна пее на јунаци бесот им го кроти
 Кротко кроце лесно оро води
 и во душа јуначка милост се гнезди
 Оро води на сестри вели ем говори
 Еј вие сестри самовили
 Лични моми горски и планински
 Мелемот од мајка земја дадете
 Што катаден како билки збирате
 снагата нивна да намачкаме
 Јуначка сила да имаат
 Барем сто години
 Втора самовила
 Красна Весна
 Што пролет со себе носи
 Оро зема од лична Ангелина
 Свои вили поведува
 На јунаци вели ем говори
 Пролет моја сила има од памтивека
 Земете колку ви треба
 На ледини одмор си правете
 Со цвеќина разни душа си сладете
 Бесот така знам ќе мирите
 Сенки ладни фатете
 За починка да ги имате
 Од извори вода напијте се
 И песна од овчари со кавал слушајте
 Трета самовила
 Најмала најлична
 Евдокија
 Тајфа своја вили поведе

Орото највесело го заигра
Јунаци на оро покани
За рака ги поведе
Три дни три ноќи игра не заврши
Уште три дни три ноќи ќе играат
Сила имаат

.

Песната од Заборавот

Не ја слушате песната веќе
Таа пустините ги премина,
Таа од заборавот дојде
Потопена долго долго чмаеше
Сега со пеперутките се најавува
Со цветот се одгласува
Со ехот се појавува

Мелодијата свири-тое повикот на минатото
За средба етеја кани
На пољана ширна каде кладенците жуборат
Четириесет на број

Звукот на мистеријата го носи
Што вие мислите така дека е
Шумолот на лисјата е тоа од брезите
Шумолат тие два милениума веќе неуморно

Не ја слушате песната веќе
Таа пустините ги премина,
Таа од заборавот дојде
Потопена долго долго чмаеше

Светлина

Светлино сеприсутна
Ги отворам очите ширум
Ти благодарам за подарокот
нов живот
Клучам понизно пред твојот олтар
Нов ден
Поданик верен сум јас
Еве нова стапка ќе направам
Благословија
Нека роди нова и нова и нова стапалка
По патека
Која знам со ноќта си ја кроела
Тргнувам
Крајот го знаеш ти
Нова стапалка еве правам
Радост е тоа
Идна стапалка
Светлино сеприсутна
Радост по патеки што постилаш
Одам
Знаеш
Знаеш дека и утре
Нов благослов ќе барам

Капија на времето

Ги допирав паганските симболи
 На карпата ладна
 Во пештерата пространа што се отвори
 На места исчадена беше
 Моќта нивна ја чувствував
 Во минатото се вратив
 И жрецот во занес го видов
 О како со страс ги повикуваше боговите
 О како со сласт ги изговараше молитвите
 На рвеникот тој три амајлии стави
 Рече со глас продорен
 Првата е чуварот на мојот сон
 Земетеја вие богови на небото
 И повторно сила и дајте
 Со дождот запечатетеја
 Со облаците обелетеја
 Втората е чуварот на моето срце
 Земетаја вие богови на земјата
 И повторно сила и дајте
 Во ума три дни чувајтеја
 Во црвеница шест дни прпелкајтеја
 И така повторно моќна сторетеја
 Третата е чуварот на мојата иднина
 Земетеја вие богови на водата
 И повторно сила и дајте
 Со реките исперетеја
 Од езерата сила и дајте
 Така чиста да биде
 Така моќна да стане
 Жрецот
 Седум вејки зеде
 Во оганот ги стави
 Така ритуалот со пламен го заврши
 Ги допирав паганските симболи
 И капијата на времето ја отворав

ОРОТО НА ЛЌУБОВТА

Музите на инспирација
 Со восхита своја полноќта ја чекаа
 Кога часот нивни дојде
 О така волшебено и нежно
 За раката ме допреа
 И кон реката на идеите ме понесоа
 Со крилата свои лицето ми го ладеа
 И времето го запреа

Рекоа
 Вечноста ја носиме
 А ти биди спремен
 Кога на брегот стигнавме
 Глетката беше таа која здивот го запираше

Повторно рекоа
 Тоа беше песна заносна
 Седни под гранките на врбата
 Не е таа жална
 Закрилник на треперите твоје е
 О знај ти кој ги впиваш желно секој миг
 И чедно погледот го пушташ

Нимфите ги намамивме
 Евеги
 Само што струните не го затегнале

Зарем не го слушаш воздухот како трепери
 Смириго ти смириго срцето твоје
 Ритамот нека потскокнува подоцна
 Сеуште не е време

А сега
 Самовилите евеги
 Зарем не ги гледаш

Отвориго срцето и погледај ги
 Со косите свои о така заносни се
 И водата ја натераа
 Немирна да биде
 Клокот клокот да прави

Струните одекнаа
 Песната ја кажаа
 Песната ја запеаа
 Да не заборави
 Да се запамети

Домене една вила златокоса седна
 Беше со лице озарено од радост
 Малку задишана од орото што го играше
 Тивко тивко како ветре утрински
 Тивко ми раскажа една сторија убава
 Себеси си реков
 Морам морам да ја запишам

Евеја читајте вие гладни за зборови
 Вие чедни за трепери
 Вие будни сонувачи
 Кои го знате срцето како трепери
 Вие кои сте ги ги гледале многупати
 Многувечери пеперутките како играат

Ова е само запишано
 Она што самовилите го знаат
 Она што самовилите го гледаат

Патеката на љубовта
 Само што трпеливо започна да се гради
 Напред илјада бакнежи се распослаа
 Позади двеста воздишки останаа

Крикна во часов овој
 Закрилникот на вљубените
 Месечината блескава

О прокетница ли станав
 Ете дозволив и мене темнината да ме прекрие
 А таму двајца вљубени
 Чедно светлоста моја ја чекаат
 О проклетница ли станав
 Сега со зрак еден прошка од ним ќе побарам
 Знам каде се
 Знам како ќе ги најдам
 Во срцата нивни ќе сирнам
 И таму седалото ќе го видам

Блесокот златокосен мракот го растера
 И капките ситни тоа го видоа
 Блеснаа небаре сафири се
 Си намигнуваа едни на други
 И кикот нечујен ете направија
 Среќни среќни беа
 Вљубените ги чекаа тука да поминат

Кога одалеку трубите затрубија
 Молк настана
 Луѓето здивот го сопреа
 Птиците песната
 Ветерот силата ја скроти
 Само шепотеа меѓу себе
 Љубовта ќе помини
 О така волшебено ќе биди
 Бајки нови сега ќе раскажуваме
 Бајки невидени
 Бајки досега неслушнати
 Бајки и сказни за двајцата вљубени.

Само во осамената трошна куќарка
 Љубомората од бес киптеше
 Со очите во небеото гледаше
 И за себе шепотеше
 Не ликувај така победоносно
 Чувајсе чувајсе добро Аморе
 Чувајсе добро кога ти кажувам
 Кога уморот тебе ќе стигне

Кога ќе посакаш сонот да те понесе
 Чувајсе јас ќе доползам до само едно срце
 Стрелата твоја ќе ја извадам
 И сласта своја ќе сладам

Зависта која сокриена во тревата беше
 Само тивко и шепна на љубомората
 Ако мислиш дека сила ќе немаш
 Препуштими мене
 Умеам јас со тие чедни срца
 Кој на сешто треперат
 Воздишка една ќе му подарам
 Која отровна сласт ќе има
 Ќе видиш ќе свене за час
 А тоа е мојата сласт

Тагата тага срамешливо си замина
 Знаеше дека е победена
 Го призна срамно поразот
 И тргна во поход нов
 Нечије срце да зароби
 Со темни мисли да обвиа

Рамнодушноста сеедно и беше
 Трпелив миг чекаше
 Само од страна гледаше
 И на сите им се чудеше

Немирот во дувло едно темно замина
 Се сокри да не го исмејуваат сите
 Им рече
 Не ме барајте мене
 Овде не е моето место
 Премногу блескаво е
 Премногу светлина има

Копнежот од возбуда неможеше
 На место ниедно да се скраси
 Кутриот тој
 Чекаше вревава да се смири

И победоносни да зачекори

Донего шепотот стоеше
И сила невидена му влеваше
Го бодреше постојано
Го тешеше трпелив уште малку да биди

Патеката на љубовта
Само што трпеливо започна да се гради
Напред илјада бакнежи се распослаа
Позади двеста воздишки останаа

Месецот силно блескаше
Копнежот оро водеше
Шепотот сила даваше

Последен од последните

Момчето кое спиеше под песокот
Се разбуди
Тивко помина покрај многумината кој седеа
Чекаа да го слушнат шумот на ноќта
Тоа беше нивната судбина
Момчето сега беше светлоносец
Оганот беше тој кој го најави
Пламенот до облаците се вивна
Стравот кај многумина на лицата го залепи
Неизвесноста кај многумина ја всади
Јас сум последен од последните
Кој шета со оганот
Кој јава на ветерот
Кога ќе паднат првите дождови
Кога ќе ја натопат земјата
Кога калишта насека ќе има
Тогаш јас ќе заминам
Тогаш вам студенилото ќе ви го оставам
Седете вие тука
Јас ќе заминам таму
Каде суша вечна е
Каде земја пеплосана е
Таму јас можеби мир ќе најдам
Таму можеби по илјада години ќе заспијам

Стара Легенда

За Пан да им раскажам
Во вик еден милозвучен побараа горите
За Пан пустиловецот и скитникот
Од мајка испаден
Во пештера ладна израснат
За песната од фрулата волшебна
Не ја слушнале многу одамна
Та затоа се тажни

Еве стариот даб за легенда стара ме потсети
За девојките кој косите ги плетеле наутро
За Пан Гоподарот на шумите се спремале
Придружнички негови да му бидат
Игри околу него да играат
Така утеха мала барем да му дадат
И болка од мајка нанесена да му смират

Тажен со тага во очите сега седи
На карпа ладна навален
И чека ехото да му проговори повторно
Несмее до оморика да отиде
Та тоа е љубовта негова несреќна
Седи и сал наслушнува

Од гора Тмоли Аполон вишен на двобој го кани
Со фрулите свои да свират
Свири Пан и сила уште има
Свири Аполон со златна лира
Свират ден и ноќ
Свират и Пан сила снема

Звездени ветрови

Во ветерницата на боговите влегов
Тоа звездените ветрови ме однесоа
Тоа судбината ми го запишала
Тоа и на каменот било врежано

Гладните земски ветрови ме шибиаа
Сурово немилосрдно
Некогаш со болка до коски стигнуваше
Некогаш со милост саде морници правеше

Од висините каде еонот царуваше
Велес напати со молњи зборуваше
Облаците во збег тогаш ги тераше
Од ним понизност бараше

Ноќта кога ќе стигнеше
Патеката звездено млечна се постилаше
Така патеката до дворецот му го правеше
И капијата блескава за Велес се отвараше

Денот така чедно исчекуваше
Перун со силата своја распослана го викаше
Овде мед беше послале
Таму млеко беше потекло
На алтир камен рвеникот стои
Гралот на него со нектар оставен
Подарок утрински е тоа за Перун

Љубовен пазар

Се скаравме Јас и Господ беше недела ден
 Во предворјето на старата црква
 Гласот беше насекаде го носеше хорот од птици
 Црцореа тивко сложно и во ритам свој
 Љубовта пееа тие во еден глас
 Љубовта е нешто повеќе од збор
 Љубовта е нешто повеќе од миг
 Љубовта се дава за возврат ништо не се бара

Одмавнав со рака знаев дека не е така
 Тоа е реков со погледот во бесконечноста
 Тоа е Боженствената љубов
 Тоа е Ангелската љубов
 Тоа љубовта од бајките, тоа е љубовта од приказните
 Јас и сите други тука сме смртници
 Кои со љубовта правиме пазар,
 Купуваме продаваме секојдневно насекаде

Хорот замолчи со криљата бесот го збираше
 Облаците темнината своја ја покажаа
 Грмотевицата на земјата и рече трепери ти сега
 Опомена нека биде тоа за смртници
 Кои неразумноста ја носат, Кои среброљупци станале
 Кои дверите рајски си ги затвориле

Повторно одмавнав со рака знаев дека не е така
 Тоа е реков со погледот во бесконечноста
 Тоа е боженствена љубов која во рајот ја има
 Тоа е љубовта од бајките, тоа е љубовта од приказните
 Јас и сите други тука сме смртници
 Кои среброт не го љубиме
 Среброт нас не љуби среброт нас не храни
 Без сребро сме никој и ништо, со сребро сме некој и нешто.
 Така било од дедо прадедо, така ќе биде и во столетија идни

Рецензија

“Големината на човекот не е во тоа: кој е и што е, туку во неговите искрени и чисти мисли” рекол Достоевски, а јас како автор на овој есеј за Стилот на Никодин Чернодримски, ја пронаоѓам токму таа големина во неговите искрени и чисти мисли преточена во стихови. Добрата страна на поетскиот израз е во тоа што тој треба да биде јасен, едноставен, разбирлив. Стилот не е ништо друго туку емфатичка димензија на еден исказ, која му дава уметничка вредност. Фигурите во еден уметнички текст може да се споредува со нешто што е втисната или отпечатено, или изговорено како некој вид цртеж. Всушност на тој начин ние објаснуваме една генерална карактеристика на стилот во лириката на Никодин Чернодримски за која се употребува изразот едноставност, која и самиот поет впрочем ја дава формулата до која држи.

Кога ја читаме поезијата на Чернодримски брзо препознаваме семантички континуитет. Има ударна компонента - како што вели и тој. Кога зборува за својата уметничка пракса (техника) тој вели дека по обичај тргнува од некој конкретен опис, кој е во врска со нешто конкретно од овој свет. Тој врши семантичка валоризација. Односот е секогаш однос на координација, секогаш имаме смисловен континуитет.

Голема е заслугата, длабока е мислата и широк е погледот- нема ограничување, нема сомнеж и колебење, има почит и воодушевување кое те крева до високите извици на моралното и доброто, до спокојот на душата и убаво напишаниот збор.

Во мене се раѓа трепет и една размисла за еден човек кој е во тесна, нераскинлива врска со развитокот на македонскиот литературен јазик и современата македонска култура воопшто, поет, раскажувач.

Старите души

Од бунарот на заборавот проговорија

Ехо беше тоа

Рекоа со гласот на ветерот

Роден си одамна јас не се сеќавам

Умре за да се родиш повторно во оганот
 Јас повторно не се сеќавам
 Рекоа повторно со гласот на ветерот
 Телата се раѓаат за да умрат
 Сетисе сега ти
 Свеста твоја коренот го знае

Овие стихови се одраз на длабоки емоции, размисли кој го кријат
 кракот на судбината, пулсот на тежината која се повеќе притиска, гмечи и
 фрла во депресија, ствара солзи во око и срце, влева страв и растреперен
 поглед кон минатото.

Овде на ова старо свето место
 Овде ние децата Пагански храмот го дигаме
 Сјајот од месечината го земаме
 Со сјај да го обложиме така блескав да биде
 Перуне Богу тебе повторно ќе ти го поклониме
 Неговите дворови со светлоста нека бидат осветлени
 Неговите краеве со темнината нека бидат заградени
 Тука во центарот на храмот
 Свездата водилка ја палиме
 Да свети и блеска исто како порано
 Со светлоста очите непријателски да ги заслепи
 Со светлоста силата непријателска да ја уништи
 Прангите на заборавот сега пукаат
 И на Југ и Запад
 И Исток и на Север

И во еден миг се одеднаш е во магла, матна и сурова, се шири и лази во
 ридови и снаги, тела уморени, но издржливи, и како сенки една по друга
 во бескрајно оро фатени, излегуваат. Син по татко, по дедо – внук, млади и
 стари со надеж во мисли, со камен на срце.

Додека мојата душа
 Не биде како камен
 Мојата маска не биде
 Исчистена од прашина
 Најголемата самотија

Која ја опкружува земјата
 Станува поубава
 Со вашата осуда
 Мртвите го даваат животот
 На вашето дело
 Кажими кој си
 Ќе знаеш кој бев

Понатаму реторички продира до сржта на болките, до тешките солзи во очите без надеж, до усните од кои се плука крв и клетва, клетви за самотијата.

Полетај по долини
 Прошетај по полиња
 Биди слободен без предели
 Биди слободен без светови
 Кога сакаш ти повторно човек да бидеш
 Само дланките склопиги
 И кругот затвориго

Инспириран од Паганското учење кое како сведовство за нешто што е достоино за почит создава песна која трогнува и восхитува со својата мистериорност и задлабоченост. Чернодримски навлегува длабоко во сржта на свеста.

О Богови во вселената
 Нескrotиви сили во природата
 Чујтего родот човечки
 Крик од душата своја пушта
 на понорот од пропаста своја стои
 коренот свој стар го заборавил
 сеќавањата избледнеле
 Незнае родот
 кога ветерот сладок вкус имал
 водата кристално чиста била

Кошмарот продолжува, а тој се труди да ја разбие тешката тишина која му создава страв. Ги прашува и моли да го слушнат, но не слуша ништо, нема одговор, нема спас. Останува само сам пред привидот на својата свест, а тие – Боговите бесшумно се повлекуваат и притајуваат по сидовите од Пештерата. Запира пред длабоко влабен камен олтар со голем немир во душата, за да се помоли на Боговите, да ги искупи своите мрачни мисли и кошмарите.

Двосмислени се тие стихови што ни ги понуди Чернодримски, а и неговата претпазливост е двосмислена. Како и славната изрека на древната гатачка од Делфи. Со оглед на песните на Чернодримски, таа изрека ќе ја парафразираме вака: “Ако не влезеш во нив, ќе бидеш пишман. Ако пак влезеш – ќе бидеш двапати пишман”.

Затоа, за оној што не влегол во поезијата на Никодин Чернодримски загубата е трајна: останале за него многу заматени глетки и многу неузнати доживувања. Таму, во песните, е светлоста што ги озострува контурите на глетките и таму се имињата на тие доживувања.

Дарко Трајкоски

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците. Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од

Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј.25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Дарко Трајкоски

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски-Пагански Стихови

Скопје 1997 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Пагански Стихови 1997 година 66 страни

ISBN-10 608-4778-55-0

ISBN-13 978-608-4778-55-4

EAN 9786084778554

